

Yaşlı Adam ve Köylüler

Köyün birinde bir yaşlı adam varmış. Çok fakirmiş ama Kral bile onu kıskanmış. Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki, Kral bu at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış.

“Bu at, bir at değil benim için; bir dost, insan dostunu satar mı” dermiş hep. Bir sabah kalkmışlar ki, at yok. Köylü ihtiyarın başına toplanmış: “Seni ihtiyar bunak, bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın” demişler.

İhtiyar: “Karar vermek için acele etmeyin” demiş. ”Sadece at kayıp” deyin, çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı? Bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.

Köylüler ihtiyar adama kahkahalarla gülmüşler. Aradan 15 gün geçmeden at, bir gece ansızın dönmüş. Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ihtiyardan özür dilemişler. Babalık demişler, sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil, adeta bir devlet kuşu oldu senin için, şimdi bir at sürün var.

“Karar vermek için gene acele ediyorsunuz” demiş ihtiyar. “Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç.

Köylüler bu defa ihtiyarla dalga geçmemişler ama içlerinden “Bu adamın akli dengesi yerinde değil” diye alay etmişler. Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul, şimdi uzun zaman yatakta kalacaktı. Köylüler gene gelmişler ihtiyara. “Bu atlar yüzünden tek oğlun, bacağını uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başka kimsen de yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın” demişler.

İhtiyar “Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz” diye cevap vermiş. ”O kadar acele etmeyin, oğlum bacağını kırdı, gerçek bu, ötesi sizin verdiğiniz karar. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağını size bildirilmez.”

Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almış. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini, ya da esir düşeceğini herkes biliyormuş. Köylüler, gene ihtiyara gelmişler. “Gene haklı olduğun kanıtlandı” demişler. “Oğlunun bacağı kırık ama, hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki asla geri dönmeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer.”

“Siz erken karar vermeye devam edin” demiş, ihtiyar, “oysa ne olacağını kimse bilemez. Bilinen bir tek gerçek var, benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde. Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah bilir.”

Acele karar vermeyin. Hayatın küçük bir dilimine bakıp, tamamı hakkında karar vermekten kaçının. Karar; aklın durması halidir. Karar verdiniz mi, akıl düşünmeyi ve gelişmeyi durdurur. Buna rağmen akıl, insanı daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insanı huzursuz eder. Oysa gezi asla sona ermez. Bir yol biterken, yenisi başlar. Bir kapı kapanırken, başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta olduğunu görürsünüz.”

Lao Tzu (alıntıdır)